

Langfredag, refleksion.

Hvordan giver det mening at sige, at Jesus gennem sin lidelse og død betaler for al synd og uret? Spørgsmålet er rigtig vigtigt. Der gives torturofre, der har lidt så helt uhyrligt under deres bødler, og hvis lidelse ikke har været mindre end Jesu lidelser på korset, og der gives sjælelig smerte, som mennesker påfører hinanden gennem nedgørelse, foragt eller måske ved direkte forkastelse. Lidelse og smerte, som ingen kommer til at gøre godt igen, og som nogle mennesker må leve med resten af deres liv uden nogensinde at komme over det. - Og så findes der skyld, som mennesker har pådraget sig over for et andet menneske ved at gøre det ondt, måske ved at forkaste helt eller misbruge det eller på anden måde skade det. Der gives både vores egen smerte og lidelse og der gives vores skyld.

Hvordan kan man sige, at Jesus betaler for al den synd og uret, som mennesker har lidt under, og at Jesus betaler for den synd og uret, som mennesker har begået?

Spørgsmålet er vigtigt, for vi er nødt til at begrunde, hvorfor Jesu lidelse og korsdød har betydning for os i dag.

Vi siger, at der er en mystisk sammenhæng mellem de svigt, der findes i mit og dit liv og så Jesu død for 2000 år siden – men hvordan? hvordan kan jeg påstå, at der er sådan en sammenhæng? Er det simpelthen umådeligheden af Jesu lidelse, er det derfor, at det også har betydning for mig?

Nej, hvor meget vi end dvæler ved de sidste timer i Jesu liv – vi kan ikke sige, at Jesu lidelse af den grund var anderledes, mere omfattende eller værre end andre hårdt ramtes lidelser.

Alligevel: Jesu lidelse var enestående. Den var det, - for Jesus kom fra Gud. Der er ingen anden forklaring på, hvorfor vi skal høre om hans lidelse frem for så megen anden menneskelig smerte og elendighed. Ingen anden forklaring på, hvorfor denne lidelse i sig opfanger al anden menneskelig lidelse, så selv det misbrugte eller forkastede menneske eller torturofret, der fik den skæbne at leve videre, kan finde trøst deri. Den, som man mindst af alt skulle tro kunne rammes, Gud selv – den, som mindst af alt fortjente det, ramte lidelsen og døden. Det er det, der er gruen bag fortællingen om Jesu lidelse. Det er ham, som kommer fra Gud og på en måde er Gud, som korsfæstes.

Ganske jævne mennesker, håndværkere, bønder og fiskere, gjorde nogle erfaringer med Jesus, den fattige galilæer, der var vokset op i samme kår som de selv. De følte

sig gennemskuede på en helt unik måde. Han kendte dem ikke kun lige så godt, som de kendte sig selv, men bedre. Han så lige igennem alle de forsvarsværker, de skjulte sig bagved - for andre og for sig selv. Han talte til dem med en myndighed, som kun Gud har den. Han anbragte dem ansigt til ansigt med de krav, livet og deres medmennesker stillede dem, uden mulighed for at krybe udenom. Samtidig følte de sig accepteret på en måde, som om livets skaber selv havde rejst dem fra deres elendighed, så de kunne give sig i kast med livet.

Langfredag er Jesu lidelses dag, og det er skyldens og sorgens dag. - **men** her er ikke andet end Gud, der bøjer sig ned til sit menneske, så ingen herefter er uden for hans rækkevidde, Jesu kors betyder, at al synd og uret er betalt her, derfor er det blevet vores frelse. Amen.